

Etiquetas » festas, música, Lugo, San Froilán 2009, concertos, Michele McCain

10. October 2009

“Lugo is in the House!!”

Ganas de venres entre o público e un preludio funky interesante sobre o escenario. Batería, teclados e un baixo de sete?, oito? cordas. Elegante e con músculo. A Praza de Santa María cheira a algodón de azucre e a tabaco de pipa e as luces moradas, azuis e rosadas anuncian a Michele McCain.

De negro rigoroso, con taconazos e fular e un vestido que se cingue á súa anatomía xenerosa, preséntase á marea das damas da música negra dos anos cincuenta. Baila, sorrí, gesticula e axita o melenón mentres o seu vozarrón revisita *The blues is all right*. Parece que será unha noite de clásicos e a McCain ten ganas de marcha.

"¡¡Lugo is in the house!!", saúda a modo de berro de guerra. "Imos dar cana, pero empezaremos suavemente, para que os mozos váianse pronto á cama", chancea.

Non tan suave é a versión de *My baby just cares*, o célebre be bop popularizado por Nina Simone, ovacionado polo público e levado moi ben ao seu terreo por unha McCain que manexa as tesituras máis graves e escuras como quere.

A neoyorkina logrou converter a Praza de Santa María nun -club de jazz no que soou un repertorio escollido entre os estándares da música negra; desde un *Sittin on the dock of the bay* —o de Otis Redding—, menos soul e máis club que o orixinal, a un *I've got you under my skin* —o de Cole Porter—, en grao sumo marchoso.

McCain sabe como meterse á xente no peto. Move o cu e rise dos quilos de máis. "Antes estaba mellor", asume, e pide caldo galego. Tira bicos, chama guapo a quen se pon por diante e pide unha ovación para "o gran Gurruchaga e a gran Orquestra Mondragón".

E ademais, canta divinamente a *Garota de Ipanema*.

M. Veiga / El Progreso (Lugo)

